

spørgsmaal, som vi kunne drille hinanden lidt med, men kun det rent praktiske at faa det ordnet paa den Maade, hvorved man bedst og mest forstandigt kan faa Pengene uddelte til de trængende.

Der vil eventuelt kunne gøres den Indvending, at naar Pengene gaa ind i Hjælpekassen, gaa de ikke udelukkende til Folkekirkens Medlemmer eller til dem, der mere kraftigt tage Del i selve Menighedslivet. Jeg tænker egentlig ikke, at denne Betragtning vil komme frem her i Salen. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), vilde han heller ikke gøre sig til Talsmand for den. Det har været min Opfattelse, at man indenfor Kirken har ment, at det var en Pligt for Kirken at bidrage til Fattigplejen indenfor sit Omraade uden Hensyn til, om de Mennesker, Pengene gik til, tilhørte den ene eller den anden Retning, eller om de vare knyttede til den ene eller den anden bestemte Kirke. Dette Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Bestemmelserne om, hvorledes Kirkebøssernes Penge skulle anvendes, er altsaa et Spørgsmaal, som vi kunne overveje ud fra praktiske Hensyn uden at puste det op til et stort principielt Spørgsmaal. Et æret Medlem har sagt, at det syntes ham at være Hovedbestemmelsen i Forslaget. Det vil jeg ikke sige. Dertil drejer det sig om for faa Penge og har for ringe praktisk Rækkevidde. Det synes mig vigtigt, at det ordnes paa en forstandig Maade, men dog ikke saa vigtigt, at det af mig opfattes som en Hovedbestemmelse. Hvis det virkelig skulde blive et Stridsspørgsmaal, der lagde Hindringer i Vejen for en Afgørelse, antager jeg ikke, at jeg for mit Vedkommende vil stille mig saaledes, at jeg skulde ønske at lade det øvrige Lovforslag strande paa denne Bestemmelse; men jeg lægger unægtelig Vægt paa overfor det kommende Udvalg, at dette meget nøje vil overveje, om ikke den her foreslaaede Fremgangsmaade alligevel er den mest praktiske med Hensyn til Bestyrelsen af disse Penge.

Med Hensyn til de andre Spørgsmaal, der knytte sig til de øvrige Paragraffer, have ærede Medlemmer peget paa, at det kunde være hensigtsmæssigt at have Refusionsregler, saaledes at man fik Erstatning fra Forsørgelseskommunen i hvert Fald for en Del af de Penge, der gives ud gennem Hjælpekasserne. Jeg tror dog, at der paa dette Punkt lægger sig ret alvorlige Vanskeligheder i Vejen, hvad ærede Medlemmer ogsaa have erkendt. Ved Siden

af den Vanskelighed, som det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) pegede paa, den Afhøring eller Undersøgelse, der skal foregaa med Hensyn til, hvor vedkommende hører hjemme, er der ogsaa den anden Vanskelighed, at det bliver lidt svært at paalægge en Forsørgelseskommune Udgifter, hvis Størrelse bestemmes efter frit Skøn af en Hjælpekasse i en anden Kommune. Forholdet er der meget afvigende fra Forholdet ved Fattigvæsenet, hvor Byrden altid holdes indenfor nogenlunde lovmæssigt afstukne Grænser. Dette her er mere vilkaarligt. Det frie Skøn gør, at det er noget vanskeligere at paalægge Forsørgelseskommunen en lovmæssig Pligt til at bidrage til det, en Hjælpekasse i en anden Kommune disponerer over lige som paa dens Vegne.

Jeg tror heller ikke, at den Bekymring, som det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) nærede for en almindelig Masseudvandring af Enker fra Købstæderne til Nabokommunerne, har saa forfærdeligt meget paa sig. Det ærede Medlem tror det aabenbart. Jeg er imidlertid ikke sikker paa, at disse Landkommuner ville være saa overdaadige med Hensyn til Anvendelsen af Hjælpekassemidler, jeg er tilbøjelig til at tro, at man meget ofte vil faa noget mere ved at blive i Købstaden. Der vil aldrig for Nabokommunen være nogen Pligt. Nabokommunen bestemmer selv, hvor meget den vil give; den bliver ikke forpligtet til at gøre det. Imidlertid, hvis man skulde kunne finde en eller anden Form for her at skabe Overgangsbestemmelser om Refusion, som ikke støder paa alt for store praktiske Vanskeligheder, skal jeg med Fornøjelse være med dertil. Vi have i Ministeriet overvejet Spørgsmaalet og tumlet med det uden at komme til et tilfredsstillende Resultat. Hvis man i Udvalget skulde kunne bidrage dertil, saa skal det være os en stor Fornøjelse at modtage et eventuelt Forslag i saa Henseende.

Saa pegede det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) paa, at der var en anden Vanskelighed ved den Overgang, der for Tiden foregaar, idet Enker føres over fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne. Det ærede Medlem gjorde med Rette opmærksom paa, at denne skete ikke af filantropiske Grunde alene. Det tror jeg, det ærede Medlem har fuldkommen Ret i. Vore Kommuner befinde sig i saa vanskelige økonomiske Forhold, at man nok kan anvende paa dem Ordet om, at Nøden lærer nogen Kone at spinde, og Nøden